

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Π. ΔΑΚΟΓΛΟΥ*

Τὸ ἔξαφανισθὲν ἕκτον γράμμα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου

Γιὰ τὸ ἕκτο γράμμα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἔχουν γραφῆ κατὰ καιροὺς διάφορες παραδοχὲς ἢ διάφορες εἰκασίαι, καθὼς καὶ μερικὲς σοβαρὲς μελέται καὶ θεωρίαι, ὅπως εἶναι ἡ πρὸ καιροῦ δημοσιευθεῖσα στὸν «Δαυλό» (τεύχος, 86/1989) σοβαρωτάτη ἐργασία τοῦ δρος Παναγιώτη Θ. Παπᾶ. Σὲ πλήρη ἐπιβεβαίωσι καὶ συμπληρωματικὴ τεκμηρίωσι τῆς ὑποθέσεως τοῦ κ. Παπᾶ ἡ παρούσα μελέτη, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ εἰδικὴ ἀριθμολεκτικὴ ἀποκρυπτογράφησι καὶ ἀποσυμβολισμό πλήθους ἑλληνικῶν συμβολικῶν πλασμένων λέξεων, ἀποσαφηνίζει μὲ ἀπόλυτη μαθηματικὴ ἀπόδειξι τίς ἀπαντήσεις στὰ κάτωθι τρία βασικὰ ἐρωτήματα:

Πρῶτον ἐρώτημα:

Ποιὸ ἀκριβῶς ἦτο τὸ πραγματικὸ σύμβολο ποὺ παρίστανε τὸ ἔξαφανισθὲν ἕκτο γράμμα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, καὶ κυρίως γιατί;

Δεύτερον ἐρώτημα:

Πῶς ἀκριβῶς ἐπροφέρετο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ ἕκτο γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, πῶς ἐδιαβάζετο καὶ πῶς ἐγράφετο ὀλογράφως, καὶ κυρίως γιατί;

Τρίτον ἐρώτημα:

Πῶς καὶ πότε καὶ γιατί ἐξηφανίσθη τὸ ἕκτο γράμμα ἀπὸ τὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο;

Γιὰ τὰ ἀνωτέρω τρία βασικὰ ἐρωτήματα οἱ διάφορες εἰκασίαι ἢ παραδοχὲς ἢ θεωρήσεις ἢ ἀκόμα καὶ ἡ σχετικὴ παράδοσι περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὰ ἐξῆς: Μερικοὶ συγγραφεῖς-ἐρευνητὲς χρησιμοποιοῦν ἀδιακρίτως δίχως οἰανδήποτε τεκμηρίωσι διάφορα σύμβολα γιὰ τὸ ἕκτο γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Ὁ G. Ifrah στὸ βιβλίον του «Παγκόσμια Ἱστορία τῶν Ἀριθμῶν» (σελίδα 195) παρουσιάζει γιὰ σύμβολα τοῦ ἕκτου γράμματος τὰ F, [καὶ C μὲ τὴν ὀνομασίαν *Δίγαμμα* (σελίδα 196), ὡς F μὲ τὴν ὀνομασίαν *Φάου* καὶ (σελίδα 201) ὡς C, δίχως βέβαια ἀναδρομὴν σὲ ὠρισμένες πηγές. Ὁ μαθηματικὸς καὶ ἀρχιτέκτων Δημήτριος Τσιμπουράκης στὸ συγκεντρωτικὸ βιβλίον του «*Ἡ Γεωμετρία καὶ οἱ ἐργάται της στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα*» παρουσιάζει (σελίδα 129) ὡς ἕκτο γράμμα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου τὸ σύμβολο «ς» μὲ τὴν ὀνομασίαν «*Στίγμα*» καὶ μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι τόσον αὐτὸ ὅσο καὶ τὰ ἕτερα ἔξαφανισθέντα «*Κόππα*» καὶ «*Σαμπι*» προήρχοντο ἀπὸ ἄλλο, ἀρχαιότερο ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ἐποχὴ, ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο, πρᾶγμα ποὺ δυστυχῶς καὶ αὐτὸ δὲν τεκμηριώνεται ἀπὸ προγενέστε-

* Ὁ κ. Ι.Π.Δ. εἶναι πολιτικὸς μηχανικὸς καὶ συγγραφεὺς τῆς τετρατόμης ἐρευνας «*Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα καὶ ἡ ἀποκρυπτογράφησίς του*».

ρες πηγές. Ὁ μεγάλος Ἑλληνας μαθηματικὸς Εὐάγγελος Σταμάτης στὸ βιβλίο του «Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι—Ἀρθρα», τόμος Α', στή σελίδα 426 ἀποκαλύπτει κάτι πολὺ «σημαδιακό»: Τὸ σύμβολο ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ Διόφαντος (250 μ.Χ.), γιὰ νὰ παραστήσῃ τὸν ἄγνωστο ἀριθμὸ τῆς ἐξισώσεως, ποὺ σήμερα καλοῦμε Χ, μὲ τὸ σύμβολο ποὺ μοιάζει μὲ τὸν ἐπίσης ἄγνωστο ἀριθμὸ τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, δηλαδή τὸ σύμβολο «S», μὲ ἀπόλυτη τεκμηρίωσι ἀπὸ διασωθεῖσες πηγές, ἐργασίες τοῦ Διοφάντου. Ἐπίσης ὁ μαθηματικὸς καὶ ἐρευνητὴς Α.Φ. Χαλαῆς σὲ δύο παρουσιασθεῖσες πολὺ ἀποκαλυπτικὲς μελέτες του, ὅπως μᾶς ἐνημέρωσε ὁ κ. Γ. Σταυράγγελος στὸν «Δαυλό», ἀρ. 87/1989 μὲ τὴν μελέτη του «Ἐν ἐπαφῇ μὲ τὸν Μαθηματικὸ συμβολισμὸ τοῦ Ἀλφαβήτου» ἀναγνωρίζει βασικὰ τὸ σύμβολο «S» μὲ τὴν ὀνομασία «Στίγμα» ὡς τὸ ἔκτο γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, μὲ σχετικὴ ὅμως ἐπιφύλαξι τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ συμβόλου «F» μὲ τὴν ὀνομασία «Δίγαμμα». Τέλος ἡ μελέτη τοῦ μαθηματικοῦ κ. Π. Παπᾶ («Δαυλός» 86/1989) ἀναγνωρίζουσα τὴν μαθηματικὴν ἁρμονία τῶν βαθυτέρων νοημάτων τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἀναγνωρίζει καὶ ὡς σύμβολο τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου τὸ σύμβολον «S» μὲ τὴν γνωστὴν ἤδη ἐκ παραδόσεως ὀνομασία «Στίγμα».

Γιὰ τὸ δεῦτερο ἤδη σκέλος τῆς πρώτης ἐρωτήσεως, δηλαδή τὸ γιατί παρουσιάζεται κατὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τὸ ἔκτο γράμμα, οὐδεὶς ἀναφέρει κάτι σχετικὸ πλὴν τοῦ κ. Π. Παπᾶ, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ ὡς ἀπόδειξι τὴν ἀπόλυτην συμμετρίαν ποὺ παρουσιάζει τὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀπόρριψιν τῆς ἰσχύος τοῦ συμβόλου «F» σὰν ἔκτου γράμματος.

Ἀκολουθῶν γιὰ τὴν δευτέρην ἐρώτησι, δηλαδή γιὰ τὸ πῶς ἐπροφέρετο καὶ πῶς ἐδιαβάζετο καὶ πῶς ἐγράφετο ἢ ὀλόγραφη ἐκφώνησι τοῦ ἔκτου γράμματος, καὶ κυρίως γιατί, ἢ ἀπάντησι εἶναι πολὺ συγκεχυμένη. Ὅσοι ὑποστηρίζουν ὡς σύμβολο τὸ «S» τὸ συγγέουν μὲ τὸ ἕτερο σύμβολο τοῦ Σ, καὶ τὸ καλοῦν μὲν «Στίγμα», ἀλλὰ τὸ διαβάθουν καὶ τὸ προφέρουν σὰν νὰ ἦτο Σίγμα. Ὅσοι δὲ ὑποστηρίζουν ὡς σύμβολο τοῦ ἔκτου γράμματος τὸ «F» τὸ ὀνομάζουν «Δίγαμμα» ἢ «Φάου». Οὐδεὶς ὅμως ἐξ ὅλων αὐτῶν δύναται νὰ ἐπεξηγήσῃ τὸ γιατί.

Τέλος γιὰ τὸ τρίτο ἐρώτημα, πῶς, πότε καὶ γιατί χάθηκε τὸ γράμμα αὐτὸ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο, ἐπικρατεῖ ἀόριστα ἢ «διαίσθησι» ἢ ἢ ἄποψι ὅτι κάτι ἀπόκρυφο, κάποιον μυστικὸ ὑποκρύπτεται μέσα στὸ σύμβολο τοῦ ἀγνώστου ἔκτου γράμματος καὶ ὅτι κάποιον ἄγνωστοι, ποὺ πρέπει νὰ εἶχαν εἰδικὸ ἐνδιαφέρον ἢ συμφέρον, ἐφρόντισαν κατὰ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων νὰ τὸ ἐξαφανίσουν μαζὺ μὲ δύο ἄλλα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ γράμματα, τὸ «Κόππα» καὶ τὸ «Σαμπί», ἢ, ὅπως ὑποστηρίζει στή μελέτη του ὁ Α. Χαλαῆς, γιὰ νὰ καταστῇ ἀδύνατη ἢ ἀποκάλυψι τοῦ κρυμμένου κώδικος τοῦ ὀλοκληρωμένου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Γιὰ τὸ πότε ἔγινε ἢ ἐξαφάνισι, οὐδεὶς λαμβάνει θέσιν.

Ομως σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἐφρόντισαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀρχαῖοι Ἑλληνες σοφοὶ καὶ μύστες, πλάστες τῶν εἰδικῶν συμβολικῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν λέξεων, νὰ μᾶς διαιωνίσουν τὴν πραγματικὴν ἀπάντησι, χρησιμοποιώντας τὴν προσφιλεῖ σ' αὐτοὺς μέθοδο, ποὺ ἤδη εἶναι γνωστὴ στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ» ἀπὸ προηγούμενες δημοσιευθεῖσες μελέτες μου (τεύχη:

96/1989, 94/1989), δηλαδή τὸν σχηματισμὸ συμβολικῶν ἐλληνικῶν λέξεων μὲ τὴν κωδικὴ μέθοδο τῆς εὐρέσεως τοῦ κατωτάτου ἀθροιστικοῦ ὀρίου τῶν ψηφίων τῶν ἀριθμογράμμάτων τῶν λέξεων. Μ' ἄλλα λόγια οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες μύστες ἔπλασαν εἰδικές συμβολικὲς λέξεις μὲ τὸν ἄνω κανόνα ἔτσι, ὥστε οἱ ἴδιες οἱ λέξεις κυριολεκτικὰ νὰ «μιλᾶνε» καὶ νὰ ἀποκαλύπτουν αὐτὸ πὺ ὑποκρύπτουν, ὥστε νὰ ταυτίζονται οἱ λέξεις καὶ ἡ συμβολικὴ ἔννοιά τους. Στὴν προκειμένη δὲ περίπτωσηι ἔπλασαν συμβολικὲς ἐλληνικὲς λέξεις, πὺ ἡ συμβολικὴ τους ἔννοια νὰ ταυτίζεται μὲ τὴν εἰκόνα, τὴν «ζωγραφιά», πὺ παριστάνει καὶ κανονικὰ ἡ λέξι, δηλαδή ἐσχηματίσθησαν λέξεις **κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν** τῶν ἔννοιῶν πὺ ἀποδίδουν.

Ἐνα μερικὸ ὑποσύνολο τοιούτων συμβολικῶν λέξεων, πὺ μᾶς ἀποκαλύπτουν ποιά ἀκριβῶς εἶναι ἡ εἰκόνα ἢ τὸ σύμβολο τοῦ ἐξαφανισθέντος ἕκτου γράμματος τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς:

$$1) \text{ΕΛΙΞ} = \text{E} + \text{Λ} + \text{Ι} + \text{Ξ} = \text{P}'\text{E}' (105) \rightarrow \text{A} + \text{E} (1 + (0) + 5) = \text{ΠΡΩΤΟΝ} + \text{ΠΕΜΠΤΟΝ} = \text{ΕΚΤΟΝ} (\text{ἀριθμὸγράμμα}).$$

Καὶ γιὰ τὸ κατανοητότερον:

$$\text{ΕΛΙΞ} \rightarrow 5 + 30 + 10 + 60 = 105 \rightarrow 1 + 0 + 5 = 6.$$

Ἄρα τὸ ἕκτο ἀριθμὸγράμμα ταυτίζεται μὲ τὴν εἰκόνα πὺ παριστάνει ἡ «ΕΛΙΞ», δηλαδή μιὰ μορφὴ «S».

$$2) \text{ΣΤΡΟΒΟΣ} = \text{Σ} + \text{T} + \text{P} + \text{O} + \text{B} + \text{O} + \text{Σ} = \text{Ω}'\text{P}'\text{M}'\text{B}' = \text{Ω} + \text{P} + \text{M} + \text{B} - \text{H} + \text{A} + \text{Δ} + \text{B} = \text{ΙΕ} - \text{A} + \text{E} = \text{ΠΡΩΤΟΝ} + \text{ΠΕΜΠΤΟΝ} = \text{ΕΚΤΟΝ} (\text{ἀριθμὸγράμμα}).$$

Ἄρα τὸ ἕκτον ἀριθμὸγράμμα ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοια τοῦ «ΣΤΡΟΒΟΣ», δηλαδή μιὰ μορφὴ «στριμμένης» γραφῆς: ἦτοι «S».

$$[\text{ΣΤΡΟΦΟΣ} = 200 + 300 + 100 + 70 + 2 + 70 + 200 = 942 \rightarrow 9 + 4 + 2 = 15 \rightarrow 1 + 5 = 6].$$

$$3) \text{ΣΤΡΕΦΩ} = \text{Σ} + \text{T} + \text{P} + \text{E} + \text{Φ} + \text{Ω} = \text{Ω}'\text{Σ}'\text{Ω}'\text{P}'\text{E}' = \text{Ω} + \text{Σ} + \text{Ω} + \text{P} + \text{E} - \text{H} + \text{B} + \text{H} + \text{A} + \text{E} = \text{ΚΔ} - \text{Κ} + \text{Δ} - \text{B} + \text{Δ} = \text{ΔΕΥΤΕΡΟ} + \text{ΤΕΤΑΡΤΟ} (\text{ἀριθμὸγράμμα}) = \text{ΕΚΤΟ} (\text{ἀριθμὸγράμμα}).$$

Ἄρα τὸ ΕΚΤΟ ἀριθμὸγράμμα ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοια, τὴν εἰκόνα τῆς λέξεως «ΣΤΡΕΦΩ», δηλαδή κάποια ἔννοια στροφῆς = «S».

$$[\text{ΣΤΡΕΦΩ} = 200 + 300 + 100 + \text{E} + 500 + 800 = 1905 \rightarrow 1 + 9 + 0 + 5 = 15 \rightarrow 1 + 5 = 6].$$

$$4) \text{ΔΙΑΣΤΡΕΦΕΙΝ} = \text{Δ} + \text{Ι} + \text{A} + \text{Σ} + \text{T} + \text{P} + \text{E} + \text{Φ} + \text{E} + \text{Ι} + \text{N} = \text{Ω}'\text{T}'\text{Π}'\text{E}' = \text{Ω} + \text{T} + \text{Π} + \text{E} - \text{H} + \text{Γ} + \text{H} + \text{E} = \text{ΚΔ} - \text{Κ} + \text{Δ} - \text{B} + \text{Δ} = \text{ΔΕΥΤΕΡΟ} + \text{ΤΕΤΑΡΤΟ} (\text{ἀριθμὸγράμμα}) = \text{ΕΚΤΟ} (\text{ἀριθμὸγράμμα}).$$

Ἄρα τὸ ΕΚΤΟ ἀριθμὸγράμμα ταυτίζεται μὲ τὴν εἰκόνα-ἔννοια τῆς λέξεως «ΔΙΑΣΤΡΕΦΕΙΝ», κάτι δηλαδή πὺ στρίβεται: ἦτοι «S».

$$[\text{ΔΙΑΣΤΡΕΦΕΙΝ} = 4 + 1 + 10 + 200 + 300 + 100 + 5 + 500 + 5 + 10 + 50 = 1185 \rightarrow 1 + 1 + 8 + 5 = 15 \rightarrow 1 + 5 = 6].$$

$$5) \text{ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΙΝ} = \text{Π} + \text{E} + \text{P} + \text{Ι} + \text{Σ} + \text{T} + \text{P} + \text{E} + \text{Φ} + \text{E} + \text{Ι} + \text{N} = \text{Ω}'\text{I}'\text{Ξ}'\text{E}' = \text{H} + \text{E} + \text{E} + \text{A} + \text{E} = \text{ΚΔ} - \text{Κ} + \text{Δ} - \text{B} + \text{Δ} = (\text{ΔΕΥΤΕΡΟ} + \text{ΤΕΤΑΡΤΟ}) (\text{ἀριθμὸγράμμα}) = \text{ΕΚΤΟ} (\text{ἀριθμὸγράμμα}).$$

Ἄρα τὸ ἕκτο ἀριθμὸγράμμα ταυτίζεται μὲ τὴν

έννοια τῆς λέξεως «ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΙΝ», δηλαδή γραμμὴ πού στρέφεται ἤτοι «S».

$$[\text{ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΙΝ} = 80+5+100+10+200+300+100+5+500+5+10+50 = 1365 \rightarrow 1+3+6+5 = 15 \rightarrow 1+5 = 6].$$

$$6) \text{ΟΛΙΓΟΣΤΡΟΦΟΝ} = \text{Ο}+\Lambda+\text{Ι}+\Gamma+\text{Ο}+\Sigma+\text{Τ}+\text{Ρ}+\text{Ο}+\Phi+\text{Ο}+\text{Ν} = \Omega' + \text{Χ}' + \text{Ο}' + \Gamma' = \text{Η}+\text{Ε}+\Lambda+\text{Ζ}+\Gamma = \text{ΚΔ} - \text{Κ}+\Delta - \text{Β}+\Delta = \Delta\text{ΕΥΤΕΡΟΝ}+\text{ΤΕΤΑΡΤΟΝ} (\text{ἀριθμóγραμμα}) = \text{ΕΚΤΟ} (\text{ἀριθμóγραμμα}).$$

Ἄρα τὸ ἀριθμóγραμμα πού ἔχει ἀριθμητικὴ τιμὴ ἕξι, ἔχει τὸν ἴδιο συμβολισμό μὲ τὴν εἰκόνα τῆς λέξεως «ΟΛΙΓΟΣΤΡΟΦΟΝ», δηλαδή ἓνα σχῆμα μὲ λίγες στροφές δηλαδή «S».

$$[\text{ΟΛΙΓΟΣΤΡΟΦΟΝ} = 70+30+30+10+3+70+200+300+100+70+500+70+50 = 1473 \rightarrow 1+4+7+3 = 15 \rightarrow 1+5 = 6].$$

$$7) \text{ΣΤΡΕΒΛΗ} = \Sigma+\text{Τ}+\text{Ρ}+\text{Ε}+\text{Β}+\Lambda+\text{Η} = \text{Χ}' + \text{Μ}' + \text{Ε}' = \text{Ε}+\Lambda+\Delta+\text{Ε} = \text{ΙΕ} \rightarrow \text{Ι}+\text{Ε} \rightarrow \frac{1}{4} \Lambda+\text{Ε}, \text{ ἤτοι τὸ ΠΡΩΤΟ}+\text{ΠΕΜΠΤΟ} (\text{ἀριθμóγραμμα}) \text{ ἰσοῦται μὲ τὴν ἀξία τοῦ ΕΚΤΟΥ} (\text{ἀριθμóγραμματος}) \text{ καὶ ἄρα τὸ ΕΚΤΟ} (\text{ἀριθμóγραμμα}) \text{ ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοια-εἰκόνα τῆς λέξεως «ΣΤΡΕΒΛΗ», πού ἔχει μιὰ μορφή συνεστραμμένης γραμμῆς «S».$$

$$[\text{ΣΤΡΕΒΛΗ} = 200+300+100+5+2+30+8 = 645 \rightarrow 6+4+5 = 15 \rightarrow 1+5 = 6].$$

$$8) \text{ΠΕΡΙΔΙΝΟΥΜΑΙ} = \text{Π}+\text{Ε}+\text{Ρ}+\text{Ι}+\Delta+\text{Ι}+\text{Ν}+\text{Ο}+\Upsilon+\text{Μ}+\Lambda+\text{Ι} = \Psi' + \text{Π}' \rightarrow \text{Ζ}+\text{Η} = \text{ΙΕ} \rightarrow \text{Ι}+\text{Ε} = \Lambda+\text{Ε} \text{ ἤτοι τὸ ΠΡΩΤΟ}+\text{ΠΕΜΠΤΟ} (\text{ἀριθμóγραμμα}) \text{ ἰσοῦται μὲ τὸ ΕΚΤΟ} (\text{ἀριθμóγραμμα}) \text{ καὶ ἄρα οἱ ἔννοιες-εἰκόνες αὐτῶν περίπου ταυτίζονται: «S».$$

$$[\text{ΠΕΡΙΔΙΝΟΥΜΑΙ} = 80+5+100+10+4+10+50+70+400+40+1+10 = 780 \rightarrow 7+8 = 15 \rightarrow 1+5 = 6].$$

$$9) \text{ΠΕΡΙΔΙΝΩ} = \text{Π}+\text{Ε}+\text{Ρ}+\text{Ι}+\Delta+\text{Ι}+\text{Ν}+\Omega = \Omega' + \Sigma' + \text{Ν}' + \Theta' = \text{Η}+\text{Β}+\text{Ε}+\Theta = \text{ΚΔ} - \text{Β}+\Delta \text{ ἤτοι τὰ ΔΕΥΤΕΡΟ}+\text{ΤΕΤΑΡΤΟ} (\text{ἀριθμóγραμματα}) \text{ ἀποτελοῦν καὶ παρέχουν τὸ ΕΚΤΟ} (\text{ἀριθμóγραμμα}) \text{ καὶ ἄρα ἡ εἰκονογράφησι του ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοια-εἰκόνα τῆς λέξεως «ΠΕΡΙΔΙΝΩ» ἤτοι μορφῆς «S».$$

$$10) \text{ΕΠΙΣΣΕΙΝ} = \text{Ε}+\text{Π}+\text{Ι}+\Sigma+\Sigma+\text{Ε}+\text{Ι}+\text{Ν} = \Phi + \text{Ρ} \rightarrow \text{Ε}+\Lambda.$$

Ἄλλ' εἶναι $\text{Ε}+\Lambda = \text{ΠΕΜΠΤΟ}+\text{ΠΡΩΤΟ}$ (ἀριθμóγραμματα) = ΕΚΤΟ (ἀριθμóγραμμα) καὶ ἄρα τὸ ἕκτο ἀριθμóγραμμα ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοια-εἰκόνα μὲ τὴν εἰκόνα-ἔννοια τῆς λέξεως «ΕΠΙΣΣΕΙΝ» ἤτοι μιᾶς μορφῆς «S».

$$[\text{ΕΠΙΣΣΕΙΝ} = 5+30+10+200+200+5+10+50 = 510 \rightarrow 5+1 = 6].$$

$$11) \text{ΕΙΛΙΤΤΩ} = (\text{Ποιητικὴ μορφή τοῦ ΕΙΛΙΤΤΩ}) = \text{Ε}' + \text{Ι}' + \Lambda' + \text{Ι}' + \Gamma' + \text{Τ}' + \Omega' = \Omega + \text{Χ} + \text{Ν} + \text{Ε} = \text{Η} + \text{Ε} + \Lambda + \text{Ε} + \text{Ε} = \text{ΚΔ} - \text{Κ} + \Delta - \text{Β} + \Delta = \text{τὸ ΕΚΤΟ} (\text{ἀριθμóγραμμα}) \text{ καὶ ἄρα ταυτίζονται οἱ ἔννοιες των ὡς τὸ «ἐλίσσειν» ἤτοι μορφῆς «S».$$

$$12) \text{ΣΠΕΙΡΑ-ΕΛΙΞ} = (\Sigma + \text{Π} + \text{Ε} + \text{Ι} + \text{Ρ} + \Lambda) + (\text{Ε} + \Lambda + \text{Ι} + \Xi) = (\text{Τ} + \text{Π} + \text{Ι} + \text{Ε} + \Lambda) + (\text{Ρ} + \text{Ε}) \rightarrow \Phi \Lambda - \text{Ε} + \Lambda = \text{ΠΡΩΤΟ}+\text{ΠΕΜΠΤΟ} (\text{ἀριθμóγραμμα}) \text{ καὶ ἄρα ἡ ἔννοια-εἰκόνα τοῦ ΕΚΤΟΥ ἀριθμóγραμματος ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοια-εἰκόνα τῶν «ΣΠΕΙΡΑ-ΕΛΙΞ» ἤτοι εἶναι μιὰ μορφή σπειροειδοῦς ἕλικος πού ὀλιγόστροφον τμῆμα τῆς σὲ τομὴ στὸ χῶρο ἔχει σχῆμα «S».$$

$$13) \text{ΣΤΡΟΦΑΛΙΓΓΙ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ} = [\text{εἶναι μιὰ συμβολικὴ φράσι, πού χρησιμοποιεῖ ὁ$$

ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ καὶ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Ἀριστερὴ Κολώνα	Δεξιὰ Κολώνα																																															
<table border="1" style="margin: auto;"> <tr><td>4</td><td>23</td></tr> <tr><td>5</td><td>36</td></tr> <tr><td>6</td><td>49</td></tr> <tr><td>7</td><td>64</td></tr> <tr><td>8</td><td>81</td></tr> <tr><td>9</td><td>100</td></tr> <tr><td>10</td><td>400</td></tr> <tr><td>20</td><td>900</td></tr> <tr><td>30</td><td>1600</td></tr> <tr><td>40</td><td>8100</td></tr> </table>	4	23	5	36	6	49	7	64	8	81	9	100	10	400	20	900	30	1600	40	8100	<table border="1" style="margin: auto;"> <tr><td>100</td><td>90</td><td>8100</td></tr> <tr><td>200</td><td>100</td><td>10000</td></tr> <tr><td>300</td><td>200</td><td>40000</td></tr> <tr><td>400</td><td>300</td><td>90000</td></tr> <tr><td>500</td><td>400</td><td>160000</td></tr> <tr><td>600</td><td>500</td><td>250000</td></tr> <tr><td>700</td><td>600</td><td>360000</td></tr> <tr><td>800</td><td>700</td><td>490000</td></tr> <tr><td>800</td><td>800</td><td>640000</td></tr> </table>	100	90	8100	200	100	10000	300	200	40000	400	300	90000	500	400	160000	600	500	250000	700	600	360000	800	700	490000	800	800	640000
4	23																																															
5	36																																															
6	49																																															
7	64																																															
8	81																																															
9	100																																															
10	400																																															
20	900																																															
30	1600																																															
40	8100																																															
100	90	8100																																														
200	100	10000																																														
300	200	40000																																														
400	300	90000																																														
500	400	160000																																														
600	500	250000																																														
700	600	360000																																														
800	700	490000																																														
800	800	640000																																														

Ἀπόσπασμα ἑλληνικοῦ παπίρου τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ 3ου αἰῶνα π.Χ. Πρόκειται γιὰ πίνακα τετραγώνων. Ὁ ἀριστερὸς πίνακας δίνει τὰ τετράγωνα τῶν ἀριθμῶν 1 ὠς 10, ἔπειτα μὲ δεκάδες ἐκείνα τῶν 10 ὠς 40 (τὰ τετράγωνα τῶν 1, 2 καὶ 3 χάθηκαν μὲ τὸ κομμάτι τοῦ παπίρου ποὺ λείπει)· ὁ δεξιὸς πίνακας δίνει τέλος τὰ τετράγωνα τῶν ἀριθμῶν 50 ὠς 800.

ζεται στο βιβλίο τοῦ G. Ifrah «Παγκόσμια Ἱστορία τῶν Ἀριθμῶν», σελὶς 203. Αὐτὸ καὶ μόνο θὰ ἀρκοῦσε γιὰ τὸν ὀριστικὸ καθορισμὸ τοῦ ἕκτου γράμματος, πλὴν ὅμως ἦταν ἀπαραίτητη καὶ ἡ παρουσιάσι τῆς ἀριθμολογικῆς μεθόδου, διότι ἡ διὰ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἔρευνας ἀπόδειξι τῆς ὀρθότητος τῆς μεθόδου ἀναγνωρίζει τὴν ἀξία τῆς καὶ ἔτσι ἀπὸ θέσεως ἰσχύος καὶ μὲ ἀπαίτησι ἀποδοχῆς καὶ ἀναγνωρίσεως τῶν πορισμάτων αὐτῆς προχωρεῖ στὴν ἀπάντησι τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος.

Τὸ δεύτερο λοιπὸν ἐρώτημα εἶναι πῶς ἐπροφέρετο, πῶς ἐδιαβάζετο καὶ πῶς ἐγράφετο ὀλογράφως τὸ ἤδη ἀποκαλυφθὲν σύμβολον τοῦ ἕκτου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου «ς». Ἡ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δίδεται κατὰ δύο τρόπους, οἱ ὅποιοι δίδουν τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ ἓνας τρόπος εἶναι μιὰ σειρά λογικῶν παρατηρήσεων καὶ συλλογισμῶν καὶ ὁ ἄλλος τρόπος εἶναι ὁ ἤδη γνωστός ἀριθμολογικὸς ἔλεγχος διὰ τῆς μεθόδου τῆς εὐρέσεως τοῦ κατωτάτου ἀθροιστικοῦ ὀρίου τῶν ἀριθμογραμμάτων τῶν λέξεων.

Α' Τρόπος:

Ἔχουν διαπιστωθῆ στὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο οἱ κάτωθι χαρακτηριστικὲς ιδιότητες:

α) Κάθε γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἔχει ἀφ' ἑνὸς ξεχωριστὸ σχῆμα, σύμβολο καὶ ξεχωριστὸ ἐπίσης ἦχο, ἀνεξάρτητο καὶ διάφορο ἀπὸ τὰ σύμβολα καὶ ἦχο τῶν ἄλλων γραμμάτων. Ἔτσι, μὲ βάσι αὐτὴ τὴν παρατήρησι, ἀποκλείεται τὸ σύμβολο «ς» τοῦ ἕκτου γράμματος νὰ ταυτίζεται ἠχητικὰ μὲ τὸ γράμμα Σ.

β) Τὸ ἀρχικὸ ψηφίον κάθε ὀλογράφου παρουσιάσεως ἑνὸς ἐκάστου τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου πρέπει ὑποχρεωτικὰ νὰ ἀρχίζη μὲ τὸ σύμβολο τοῦ γράμματος ποῦ παρουσιάζει, κυρίως στὰ σύμφωνα, π.χ. τὸ γράμμα Α γράφεται μὲ τὴν λέξι Α-λφα, τὸ γράμμα Β γράφεται μὲ τὴν λέξι Β-ἦτα, τὸ γράμμα Γ γράφεται μὲ τὴν λέξι Γ-άμμα, τὸ γράμμα Δ γράφεται μὲ τὴν λέξι Δ-έλτα κ.ο.κ. Ἔτσι λοιπὸν καὶ τὸ ἕκτο γράμμα (ς) πρέπει στὴν ὀλόγραφη γραφὴ του νὰ ἀρχίζη μὲ τὸ ἴδιο τὸ σύμβολό του.

Ἡ παράδοσι διέσωσε τὴν πληροφορία, ὅτι τὸ σύμβολο «ς» ἐκαλεῖτο στὴν ἀρχαιότητα ὀλογράφως καὶ φωνητικὰ μὲ τὴν λέξι «Στ-ἶγμα». Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πρῶτο ψηφίον τῆς λέξεως «Στῖγμα» ἔπρεπε νὰ συμπίπτει μὲ τὸ σύμβολο «ς» καὶ ὅχι μὲ τὸ σύμβολο τοῦ «Σ» καὶ συγχρόνως ὁ ἦχος του νὰ εἶναι διάφορος τοῦ ἦχου τοῦ «Σ» καὶ παράλληλα ὁ ὀλικὸς ἦχος τῆς λέξεως νὰ διατηρῆται ὡς «Στῖγμα», μιὰ καὶ μοναδικὴ περίπτωσις ὑπάρχει γιὰ νὰ συναληθεύουν τὰ ἄνω: ἡ εἰδικὴ πλεον περίπτωσι, τὸ σύμβολο «ς» νὰ ἔχη ἦχο τοῦ διπλοῦ γράμματος ΣΤ· καὶ ὅπως τὰ διπλὰ γράμματα Ξ καὶ Ψ γράφονται καὶ προφέρονται ὡς Ξ = ἠχητικὰ Ξἶ = ΚΣ καὶ Ψ = ἠχητικὰ Ψἶ = ΠΣ, ἔτσι καὶ τὸ «ς» εἶναι ς = ἠχητικὰ ΣΤἶ = ΣΤ.

Κατόπιν τούτου πρέπει ἡ διασωθεῖσα ἀπὸ τὴν παράδοσι λέξις ΣΤ-ἶγμα νὰ γράφεται ὡς ς-ἶγμα, ἀλλὰ νὰ προφέρεται σὰν Στ-ἶγμα. Ἀσφαλῶς δὲ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ συσχετισμοῦ πρέπει νὰ προῆλθε καὶ ἡ σύγχυσι τῆς ταυτίσεως τοῦ ς μὲ τὸ Σ.

Β' Τρόπος:

Ἐπειδὴ οἱ μύστες τῆς Ἀρχαιότητος ἀπέδιδαν στὸ σύμβολο τοῦ ἕκτου γράμματος ἀπόκρυφες κοσμογονικὲς, φιλοσοφικὲς ἔννοιες καὶ πραγματικὲς ἐφαρμογὲς στὴν δημιουργία τοῦ Μεγακοσμικοῦ Σύμπαντος καθὼς καὶ τοῦ Μικροκοσμι-

κού και της Ζωής (βλέπε: «*Ο Μυστικός Κώδικας του Πυθαγόρα*», τόμ. Β'), έπλασαν τις αντίστοιχες λέξεις, που ύποδηλούν τὸ έκτο γράμμα με συμβολικό τρόπο με την προσφιλή τους μέθοδο έτσι, ώστε οί ίδιες οί λέξεις νά παριστάνουν αὐτὸ πὸ ὑποκρύπτουν. Πράγματι λοιπὸν εἶναι οί λέξεις:

$$\begin{aligned} \text{ΣΙΓΜΑ} &= 6+10+3+40+1 = 60 \rightarrow 6+0 = 6 = \text{ΕΞΗ} = \varsigma \\ \text{ἢ ΣΙΓΜΑ} &= \varsigma+Ι+Γ+Μ+Α = \Xi \rightarrow \text{Ε}+Α = 6 = \text{ΕΞΗ} = \varsigma \\ \text{καὶ ΣΤΙ} &= 200+300+10 = 510 \rightarrow 5+1 = 6 = \text{ΕΞΗ} = \varsigma \\ \text{ἢ ΣΤΙ} &= \Sigma+Τ+Ι = \Phi Ι \rightarrow \text{Ε}+Α = 5+1 = \text{ΕΞΗ} = \varsigma. \end{aligned}$$

Πλήρης δηλαδή επιβεβαίωσι της ἀλήθειας, που προέκυψε ἀπὸ τὴν θεωρητικὴ σκέψι.

Κατάλοιπο τῶν ἄνω εἶναι καὶ ἡ χρησιμοποίησι, σὲ κάποια μορφή νεοελληνικῆς ἀριθμήσεως με τὴν βοήθεια τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑλληνικοῦ, τοῦ συμβόλου «ΣΤ», γιὰ νά ὑποδηλωθῇ ὁ ἀριθμὸς 6, πρᾶγμα πὸ ἀποκλείεται νά εἶναι τυχαῖο.

Υστερα ἀπ' ὄλες τις ἀνωτέρω ἀποκαλύψεις καὶ τις τεκμηριώσεις ἔρχεται αὐτομάτως καὶ ἡ ἀπάντησι στὸ τρίτο ἐρώτημα: πότε καὶ γιὰτι ἐξηφανίσθη τὸ γράμμα αὐτό. Γιὰ μὲν τὸ πότε ἐξηφανίσθη, ἀρμόδια βέβαια νά ἀπαντήσῃ εἶναι ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑλληνιστῖα. Πλὴν ὅμως ἀπὸ μόνη τὴν προαναφερθεῖσα ἀνακάλυψι τοῦ Ἑλληνικοῦ παπύρου συνάγεται ὅτι τὸ σύμβολο «ς» τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἦτο ἀκόμη ἐν χρῆσει κατὰ τὸν τρίτο αἰῶνα π.Χ. ἐν ἀντιθέσει με τὰ σύμβολα τῶν «Κόππα» καὶ «Σαμπι» πὸ φαίνεται ὅτι εἶ: ἔν χαθῆ παλαιότερα (ὑπάρχει ἐπιφύλαξι γιὰ τὸ γράμμα «Κόππα» - «Q»).

Γιὰ τὴν αἰτία πὸ χάθηκε, μόνον συμπερασματικὰ μπορούμε νά ἀπαντήσουμε. Μιὰ πρώτη ἐκδοχή: μπορεῖ νά ὑποστηρίξει κανεῖς, ὅτι ὑπῆρξε κάποιος «εκφυλισμὸς» τοῦ ἔκτου γράμματος στὴν πάροδο τῶν αἰῶνων, πὸ προῆλθε ἀπὸ τὴν δημιουργηθεῖσα σύγχυσι μετὰξὺ τῶν ἡχῶν τοῦ ς καὶ τοῦ Σ, δηλαδή σῖγμα καὶ Σῖγμα. Μιὰ ἄλλη ἐκδοχή, πὸ ἐπίσης μπορεῖ νά ὑποστηριχθῆ, εἶναι ὅτι τὸ σύμβολο «ς», ὅπως καὶ τὰ ἄλλα δύο «Κόππα» καὶ «Σαμπι», ἦταν «ξένα σώματα» μέσα στὸ Ἑλληνικὸ Ἑλληνικὸ, πὸ προῆλθαν ἀπὸ προηγούμενο ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ συμβολισμό, τὰ ὅποια μάλιστα ἀλλοίωσαν τὸν κανὸνα σχηματισμοῦ καὶ ἐκφωνήσεως τῆς ὀλογράφου παραστάσεως τῶν γραμμάτων, ὥστε τὰ ἀπέβαλε ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ. Μιὰ τρίτη ἐκδοχή, ἡ ὅποια μάλιστα προέρχεται σὰν συμπέρασμα ἀπὸ σοβαρὲς παρατηρήσεις, ἐνδείξεις, εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω: Καὶ τὰ τρία γράμματα «ςῖγμα», «Κόππα» καὶ «Σαμπι», καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ «Θῆτα», ἔχουν ἓνα κοινὸ χαρακτηριστικὸ συμβολικὸ γνῶρισμα, πὸ ἀνάγεται στὴ φιλοσοφικὴ κοσμογονικὴ θεώρησι τῆς δημιουργίας καὶ λειτουργίας τοῦ Σῦμπαντος Κόσμου. Τὰ τρία ἐξ αὐτῶν ἔχουν ἤδη χαθῆ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Ἑλληνικὸ, ἐνῶ τὸ «Θῆτα» ἔχει πρὸς τὸ παρὸν χαθῆ στὴν προφορὰ τοῦ διεθνῶς.

Ὅπως ἀποδεικνύεται στὸν δεῦτερο τόμο τῆς μελέτης μου «*Ο Μυστικός Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα κ.λπ.*», οί ἀρχαῖοι μῦστες εἶχαν πλήρη γνῶσι τοῦ τρόπου δημιουργίας καὶ λειτουργίας τῶν στοιχείων τοῦ Σῦμπαντος, εἶχαν πλήρη γνῶσι τῆς βιολογικῆς δημιουργίας καὶ ἀναπτύξεως τῆς ζωῆς, ἐγνώριζαν αὐτὰ πὸ μόλις τῶρα ἐπαληθεύονται, ἐγνώριζαν δηλαδή ὅτι ὄλη ἡ δημιουργία καθὼς καὶ ἡ λειτουργία της τόσο στὸν Μεγάκοσμο ὅσο καὶ στὸν Μικρόκοσμο ἀκολουθεῖ τὴν τέ-

λεια μαθηματική και μάλιστα τὴν «Χρυσὴ Σπειροειδῆ Ἑλικά», πού προέρχεται ἀπὸ τὴν ἤδη γνωστὴ μαθηματικὴ ἀκολουθία τοῦ Πυθαγόρα 1, Φ, Φ², Φ³... Φ¹³, ὅπου Φ εἶναι ὁ χρυσοῦς ἀριθμὸς. [Τὴν πατρότητα τῆς μορφῆς τῆς ἀκολουθίας αὐτῆς ἔκλεψε ὁ Ἴταλὸς μαθηματικὸς καὶ ἔμπορος Fibonacci, καὶ ἔτσι σήμερα εἶναι γνωστὴ ὡς «ἀκολουθία Fibonacci»]. Ὁλιγόστροφο τμήμα τῆς ἄνω τελείως Χρυσῆς Μαθηματικῆς Ἑλικὸς ἀποτελεῖ τὸ σύμβολο τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου.

Αὐτὲς τὶς γνώσεις, πού ἦσαν πολὺ πρόωρες γιὰ τὴν ἐποχὴ τους ἢ μάλλον πού ἦσαν ἀπόκρυφες γνώσεις παλαιότερων σοφῶν καὶ πού διαιωνίζοντο ἀπὸ μύστη σὲ μύστη, ἔπρεπε νὰ τὶς διαφυλάξουν καὶ νὰ συνεχίσουν τὴν διαιωνισί τους μὲ τὸν πλέον κατάλληλο τρόπο: τὸν ἀπόκρυφο συμβολισμό. Καὶ γιὰ τὴν περίπτωσι ἐπέλεξαν τὸ τέλειο ἀποκαλυπτικὸ σύμβολο «ς». Πλὴν ὅμως ξένες ἐπεμβάσεις τρίτων, πού ἐπεδίωκαν νὰ οἰκειοποιηθοῦν τὶς τόσο μεγάλες ἀπόκρυφες ἀλήθειες, ἐπέτυχαν τὴν ἑξαφάνισι, τὴν ἀλλοίωσι, διαστρέβλωσι τοῦ πραγματικοῦ Μυστικοῦ Κώδικος, πού ἐκρύπτετο στὴν μορφή τοῦ συμβόλου «ς», τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου καὶ ἔτσι ἄρχισαν νὰ ἐμφανίζον κατὰ καιροὺς τὶς ἄνω ἀλήθειες στὶς δικές τους κοσμογονικὲς θεωρήσεις. Ἡ τοιαύτη οἰκειοποίησι εἶναι μάλιστα καὶ ἱστορικὰ βεβαιωμένη ἀπὸ μιὰ χαρακτηριστικὴ ἐθνότητα. (Βλέπε «Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα», Β' τόμος: «Τὸ Δένδρο τῆς Ζωῆς» κλπ.).

Ἄλλὰ τώρα ἦλθε πλέον τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἄρχισαν νὰ ἀποκαλύπτονται μία-μία, δειλὰ-δειλὰ, ὅλες οἱ ἀπόκρυφες ἀλήθειες πού εἶναι κρυμμένες μέσα στὴν εἰδικὴ συμβολικὴ διάπλασι τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν λέξεων ἢ φράσεων καὶ γενικὰ μέσα στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΒΥΣΟΥΛΗΣ

Τὸ Μακρυνὸ Ὅραμα

Πιερίδες κι Ὀλύμπιες Μοῦσες,
βγάλτε ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὰ φαντασμένα μου ὄνειρα.
Μακρύνετε τοὺς λογισμοὺς μου ἀπ' τὶς μεγάλες ἐλπίδες.
Μαστιγῶστε τὴν ψυχὴ μου γιὰ ἀπύθμενη ἀγάπη
πρὸς τὴν αἰώνια πατρίδα.
Μὰ ἀφήστε τὴν περιέργειά μου
νὰ τριγυρίζει ἀκούραστη στὸ ἀδιόρατο μέλλον,
πού δημιουργεῖται ἀπὸ τὴ θέληση
τοῦ αἰωνίου πνεύματος. Κι' ἀπ' τῶν ἀνθρώπων
τὶς ἐλπίδες, τὶς σκέψεις, τὶς πράξεις.

Στὸ σκοτάδι τὸ κρῦο, στῶν ἀνθρώπων τὰ βάσανα, στῆς τυραννίας τὴ βία,
ἐν' ἀπόμακρο φῶς διαφαίνεται.
Πλησιάζει κοντὰ μας.
Ζωντανεῦει τὰ ὄνειρα.
Εἶν' ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ, πού μὲ φῶς ἐκδηλώνεται.
Προσπαθεῖ νὰ φωτίσει ξανὰ τὰ σκοτάδια τῆς Οἰκουμένης
μὲ τὸ φῶς τῆς ἐλπίδας, τὸ φῶς τὸ ἑλληνικό,
τὸ Ὀλύμπιο Φῶς.